

Wyrok z dnia 15 lipca 2009 r.

III KRS 7/09

Kandydat na stanowisko sędziego nie ma roszczenia o nabór do służby.

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Małgorzata Gersdorf (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 lipca 2009 r. sprawy z odwołania Małgorzaty R. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa [...] z dnia 8 października 2008 r., w sprawie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego

o d d a l i ł odwołanie.

U z a s a d n i e n i e

Skarżąca Małgorzata R. zgłosiła swą kandydaturę na wolne stanowisko sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., obwieszczone w Monitorze Polskim z dnia 27 marca 2008 r. Na 5 wolnych stanowisk zgłoszone zostało, łącznie ze skarżącą, 12 kandydatur.

Sprawozdanie w przedmiocie kwalifikacji i przydatności skarżącej na stanowisko sędziego zawierało ocenę bardzo dobrą. Kolegium WSA w W. na posiedzeniu w dniu 19 czerwca 2008 r. jednogłośnie oceniło skarżącą na ocenę wyróżniającą. Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów WSA w W. w dniu 26 czerwca 2008 r. skarżąca otrzymała 5 głosów poparcia na 78 osób uczestniczących w głosowaniu, znacznie mniej niż pozostali kandydaci.

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą [...] z dnia 8 października 2008 r. postanowiła, że kandydatura skarżącej nie zostanie przedstawiona Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego WSA w W. W uzasadnieniu uchwały wskazano, że skarżąca - w przeciwieństwie do innych kandydatów - nie została obdarzona zaufaniem środowiska sędziowskiego. Ponadto, zdaniem Rady,

skarżąca - jakkolwiek posiada ugruntowaną wiedzę - to jednak nie w zakresie przydatnym do pracy w WSA.

W skardze na tę uchwałę Małgorzata R. podniosła naruszenie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 100, poz. 1082 ze zm.- zwana dalej ustawa o KRS) oraz wydanego na tej podstawie stanowiska Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 stycznia 2005 r. w sprawie zasad dokonywania ocen kandydatów na stanowiska sędziowskie w wojewódzkich sądach administracyjnych w związku z art. 7, 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, przez rozpatrzenie kandydatury skarżącej z naruszeniem zasad równości podmiotów i stosowaniem niekonstytucyjnych przesłanek oceny kandydatów, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, z powodu niezastosowania tego przepisu i nieprzedstawienia kandydatury skarżącej do pełnienia urzędu sędziego a także art. 24 § 4 pkt 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153 poz. 1269 ze zm.), przez przyjęcie, że pomimo przedstawienia przez Zgromadzenie Ogólne WSA kandydatury skarżącej, jej kandydatura nie została rozpatrzona pozytywnie, a także naruszenie § 20 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz.U. Nr 219, poz. 1623) z powodu podjęcia uchwały bez wszechstronnej oceny wszystkich okoliczności sprawy, a także art. 13 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, z powodu wad uzasadnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istota wszystkich podniesionych w skardze zarzutów sprowadza się do osądu kryteriów, jakie zadecydowały o odmowie przedstawienia kandydatury skarżącej do nominacji sędziowskiej.

Na wstępie należy zauważyć, że zakres kognicji Sądu Najwyższego co do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje - zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa - wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Sąd Najwyższy nie ma natomiast kompetencji do merytorycznego badania kwalifikacji kandydata na sędziego. Analizie podlega zatem - co do zasady - procedura podejmowania przez KRS rozstrzygnięcia. Za takim pojmowaniem roli Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie przemawia sta-

nowisko wyrażone przez Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r. w sprawie SK 57/06. W punkcie 5 uzasadnienia Trybunał Konstytucyjny wskazuje, że prawo do kontroli postępowania w przedmiocie obsadzenia stanowiska sędziowskiego polega na weryfikacji zgodności z prawem zastosowanej procedury kwalifikacyjnej kandydata. „Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w indywidualnej sprawie nie może znaczyć, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego” (pkt 5 *in fine* uzasadnienia wyroku Trybunału). Kandydat na stanowisko sędziego nie ma roszczenia o nabór do służby lecz jedynie roszczenie o sprawiedliwe procedowanie. Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy może oceniać tylko kwestie proceduralne w zakresie owego „sprawiedliwego procedowania”, a KRS została wyposażona przez ustawodawcę w prawo swobodnej oceny kandydata, która może być podważona tylko w sytuacji przekroczenia zakresu swobodnego uznania.

Krajowa Rada Sądownictwa w zaskarżonej uchwale zaprezentowała powody, dla których zdecydowała się odmówić przedstawienia skarżącej jako kandydata do nominacji sędziowskiej. Określone zostały elementy, które wzięto pod uwagę przy podejmowaniu decyzji, przy czym decydujące znaczenie uzyskało poparcie Zgromadzenia Ogólnego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Trudno przyjąć, że element ten nie ma znaczenia w procesie oceny kandydata, skoro ustawodawca przewiduje głosowanie przez ten organ nad kandydaturami, którego wyniki przekazane zostają Krajowej Radzie Sądownictwa (art. 58 § 2 i 3 u.s.p. w związku z art. 29 p.u.s.a.). Kryterium to było dla Krajowej Rady Sądownictwa decydujące, czego Sąd Najwyższy z uwagi na założenia generalne i zakres swej kognicji zakwestionować nie może. Pozbawione podstawy prawnej są zatem zarzuty nieuwzględnienia przez Krajową Radę Sądownictwa wysokich kwalifikacji zawodowych skarżącej. Element ten był bowiem także brany pod uwagę przez Krajową Radę Sądownictwa przy kwalifikowaniu kandydatki, co wynika z uzasadnienia uchwały KRS. Nie przyznano mu jednak oczekiwanego przez skarżącą znaczenia.

Nieuzasadniony całkowicie jest także stawiany przez skarżącą zarzut naruszenia art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i wydanego na jej podstawie stanowiska Rady z dnia 12 stycznia 2005 r. Stanowisko to nie ma aktualnie znaczenia. Zgodnie bowiem z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego w sprawie SK 57/06 utracił moc przepis art. 2 ust. 2 pkt 2 ustawy, stanowiący podstawę do wydania takiego stanowiska w formie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa. *De lege*

lata wcześniej podjęte uchwały w tym przedmiocie nie mogą zatem stanowić jakiegokolwiek podstawy normatywnej.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====